

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: J. O., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Danielem Volákem,
sídlem Jiráskova 413, 436 01 Litvínov,

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel,**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2017, č. j. 21755-30/2017-900000-304.8,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2017, č. j. 21755-30/2017-900000-304.8, jímž byla zamítnuta jeho odvolání a potvrzeno šest platebních výměrů Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“), a to platební výměr ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. 1. 2017, č. j. 8798/2017-620000-32.2, a platební výměry ze dne 23. 1. 2017, č. j. 9294/2017-620000-32.2, č. j. 9311/2017-620000-32.2, č. j. 9345/2017-620000-32.2, č. j. 9368/2017-620000-32.2 a č. j. 9394/2017-620000-32.2, kterými byla žalobci za zdaňovací období květen až říjen 2013 vyměřena spotřební daň z minerálních olejů v celkové výši 133 811 Kč (dále jen „platební výměry“). Žalobce též navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí celního úřadu a žalovanému uložil povinnost uhradit mu náhradu nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že správní řízení bylo stíženo vadami, které mají za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Správní orgán dospěl dle žalobce na základě shromážděných podkladů k nesprávnému skutkovému zjištění, napadené rozhodnutí v důsledku těchto chybných a nedostatečných skutkových zjištění obsahuje nesprávné právní posouzení a je nezákonné. Podle žalobce žalovaný dezinterpretoval § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť v napadeném rozhodnutí poskytuje zdánlivě nezaujatý výčet skutečností ze spisového materiálu, který však doplňuje svými tvrzeními a nepodloženými domněnkami, které se z větší části nezakládají na pravdě nebo jsou jakousi absurdní fikcí, kterou není žalobce reálně schopen vyvrátit. Dané skutky však žalobci nebyl schopen prokázat ani celní úřad, ani žalovaný. Například na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný tvrdí, že žalobce nebyl schopen prokázat existenci topného zařízení ve své garáži žádným relevantním důkazem. Tato skutečnost byla prokázána nejen svědeckými výpověďmi, a to zejména svědkyně V., ale především fotodokumentací zajištěnou celním úřadem při kontrole dne 22. 1. 2014.
3. Žalobci je znám rozdíl mezi trestním a daňovým řízením, zároveň však vnímá jejich podobnost v tom, co je jejich cílem, a sice nade vše pochybnost zjistit určitou skutečnost, na základě které by bylo možné zasáhnout do sfér a práv občana. V daném okamžiku je jak v daňovém, tak trestním řízením pátráno po tomtéž, tj. zda žalobce nakoupil a dovezl minerální olej do České republiky, a jak s ním případně dále naložil. Žalobce zaráží, že správní orgán tak masivně vyzdvihuje rozdíl oproti trestnímu řízení obzvláště v okamžiku, kdy stejná fakta, tj. nashromážděné podklady a informace, hodnotí orgány veřejné moci České republiky údajně naprosto jinými procesními předpoklady a postupy. Podle žalobce však mohou být do jisté míry odlišné postupy, avšak předpoklady orgánu veřejné moci musí být vždy totožné, tj. zákonnost, povinnost zasahovat do práv občana pouze v nezbytné míře a do jisté míry také presumpce nevinu.
4. Žalobce dále vyjádřil pochybnost ohledně tvrzení žalovaného, který „zjistil další relevantní skutečnosti, soudem nezohledněné, a obstaral důkazy svědčící vlastnímu právnímu názoru“. Žalobce namítá, že trestní soud je povinen si opatřit nejširší možné spektrum důkazů, neboť právě on rozhoduje v nejzávažnějším typu veřejnoprávního řízení. Zaráží jej proto, že dvě instituce veřejného práva jsou schopny dojít na základě obdobných faktů k protichůdným právním názorům. Podle žalobce z dosavadního předstření úvah žalovaného není seznatelný jediný poznatek, který by nebyl dostupný také trestnímu soudu. Není tedy zřejmé, jaké další důkazy si žalovaný obstaral, aby došel k názoru, který je diametrálně odlišný od již dvakrát vyjádřeného názoru trestního soudu. Ačkoliv tedy žalobce byl již dvakrát zproštěn obžaloby v trestním řízení, neboť nebylo prokázáno, že by minerální olej nakoupil a dovezl do České republiky, je v napadeném rozhodnutí konstatováno, že žalobce je plátcem daně, tedy osobou, která minerální olej ve Spolkové

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky Německo nakoupila a dovezla do České republiky. Žalovaný navíc došel i ke konkrétnímu závěru o tom, že žalobce dovezený olej nepoužil pro osobní potřebu.

5. Pokud snad žalovaný zpochybňuje lékařskou diagnózu žalobce a jeho neschopnost zvedat těžká břemena, mělo by takové zpochybnění být řádně doloženo, tedy podpořeno lékařským posudkem o tom, že je žalobce zdrav, resp. že pro něho není problém zvednout desetkrát kanystr o váze cca 30 kg.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podle žalobce zpochybňuje soudem provedené dokazování a jeho závěry o tom, kolik minerálního oleje se skutečně vejde do vozu žalobce, resp. jak by bylo možné takové množství zjistit. Činí tak však pouze prostřednictvím domněnek o sklopených či demontovaných sedadlech, využitím prostoru určeném spolujezdci nebo dopravy prostřednictvím přívěsu. K tomu žalobce uvádí, že v soudním řízení bylo prokázáno, že se do jeho vozu vejde toliko 7 kanystrů o objemu 30 l. K závěru, že by se do vozu mohlo vejít více kanystrů, by bylo podle soudu třeba učinit pokus, který však nebylo možné provést. Neopodstatněné předpoklady o sklopených sedadlech nevycházejí z žádných relevantních důkazů či alespoň tvrzení. Sedadla nebyla sklopena ani demontována ve chvíli kontroly daňového orgánu přímo na státních hranicích. Tyto skutečnosti nemají oporu dokonce ani v nevěrohodných tvrzeních svědka T., který by si nepochybně musel všimnout, kdyby kanystry byly nakládány do vozidla, ze kterého jsou vymontována sedadla, nebo že se snad kanystry nacházejí i na sedadle spolujezdce. Tvrzení o užití přívěsu žalobce označil za demagogii žalovaného, ke které se uchýlil ve chvíli, kdy již ani domněnky ohledně demontovaných sedadel nepostačovaly k prokázání přepravy 1 225 l minerálního oleje. Rovněž racionální podklad ve spise nemá ani domněnka žalovaného, podle které by snad „*mohly být použity přepravní obaly o jiném objemu*“, neboť o žádných jiných obalech nikdy nikdo ze svědků nehovořil a žádné takové nebyly zjištěny.
7. Žalobce dále uvedl, že žalovaný jako důkaz připustil tvrzení šesti osob, z čehož pět slyšel osobně. Jedinou osobou, která dosud nebyla řízení slyšena, je K. T., u které vycházel pouze z jeho výpovědi před trestním soudem. V rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 28. 6. 2017, č. j. 42 T 22/2015-367, který je součástí správního spisu, soud uvedl, že se mu přes veškerou snahu nejenže nepodařilo odstranit rozpory v tvrzeních K. T., ale že tyto rozpory se naopak ještě prohloubily. V každé z výpovědí, které tento svědek postupně učinil, použil jinou verzi skutkového děje, resp. se vrátil k již změnéné verzi. Jeho výpověď je tak ještě více nevěrohodná, čemuž ostatně nasvědčuje i jeho nepravdivá odpověď na otázku státní zástupkyně, zda obdobné daňové doklady poskytoval policejním orgánům i ohledně jiných osob než obžalovaného. Tento svědek má podle soudu zjevně motivaci nevypovědět úplnou pravdu, své odpovědi mění a jako korunní usvědčující důkaz nemůže jeho výpověď obstát. Žalovaný však tvrzením této jediné osoby, kterou ani neslyšel, přisuzuje téměř ryzí pravost, autentičnost a dokonce dochází k závěru, že „*ze spisu nevyplývají žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly pravdivost uvedených výpovědí svědka, podané informace svědkem korespondují s údaji na prodejních dokladech a odvolací orgán nemá pochybnost o jejich hodnověrnosti*“.
8. Žalobce dále namítal, že opakovaně poukazoval na nesrovnalosti v účetní evidenci svědka T., která by mohla být důvodem toho, proč Okresní soud v Mostě došel k přesvědčení, že svědek je evidentně motivován nevypovědět celou pravdu. Žalobce považuje za vysoce nestandardní fakt, že by svědek vedl sestupné užívání číslování dokladů, neboť v tom

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

případě by patrně musel mít již na konci roku postaveno najisto, kolik dokladů za daný kalendářní rok vydá. I kdyby žalobce přijel tuto zcela nelogickou premisu, ani ta nevysvětluje, z jakého důvodu čísla v účetní evidenci klíčového svědka chvilí klesají, pak stoupají a poté opět klesají atd. K tomu žalovaný konstatoval, že „*tiskopisy dokladů o prodeji jsou distribuovány v trhacích blocích a záleží pouze na tom, zda prodejce odebírá tiskopisy ze shora či ze spodu*“. To je však v přímém rozporu s realitou, neboť doklady Quittung jsou sice z trhacího bloku, ale všechny čísla byla dopisována prodejcem ručně. Posloupnost řady tedy není dána tiskem, ale vpisem svědka T. nebo jiné osoby, k čemuž poukazuje na doklad označený rukou jako 35/2014 ze dne 22. 1. 2014. Doklady Rechnung pak zcela jistě nebyly vypisovány z trhacího bloku.

9. Žalobce má za to, že lékařská zpráva a výpověď T. Š. dokazují, že se žalobce dne 18. 5. 2013 odpoledne, tedy v době vystavení dokladu o prodeji topného oleje č. 000275 prodejcem v SRN, nacházel v Jáchymově a nikde jinde. Za absurdní žalobce označil tvrzení žalovaného, že by se žalobce v průběhu lázeňského pobytu bez jasného důvodu a motivace pravděpodobně za pomoci prostředku hromadné dopravy, neboť osobní vozidlo neměl vlastně k dispozici, vydal do více než 80 kilometrů vzdáleného Deutscheinsiedelu, zde nakoupil několik kanystrů topného oleje a ještě téhož večera se vrátil do lázní Jáchymov. Jediným dokladem závěru žalovaného má být absolutně nevěrohodný svědek T. a jeho pochybně vystavované doklady.
10. Za nevěrohodnou a účelovou žalovaný označil výpověď O. S. Ten jak před trestním soudem, tak před žalovaným vypověděl, že s žalobcem trávil dne 20. 8. 2013 nepřetržitě čas od 13 do 21 hod. Svědek přitom byl v rámci svých výpovědí poučen o tom, že je jeho povinností vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat, což by v případě trestního řízení bylo navíc spojeno s rizikem trestního stíhání. Výpověď tohoto svědka je podle žalobce pravdivá a úplná, v žádném řízení totiž nebyl prokázán opak. Pokud by tomu tak bylo, jistě by svědek byl konfrontován s následky své údajně nepravdivé výpovědi, což se však nestalo. Totéž platí i pro výpovědi svědků M. O. a R. P. Výpověď svědkyně P. V. navíc není možné považovat za nepravdivou a nepřesvědčivou, obzvlášť když ji žalovaný neprováděl, ale pouze interpretoval ze soudního spisu.
11. Žalobce poukázal na závěr krajského soudu, který došel k závěru, že jediným možným způsobem, jak zjistit skutečné množství kanystrů umístitelných do vozu žalobce, je reálný pokus. Nepostačuje pouhé tvrzení o tom, že vozidlo má potřebný objem, neboť topný olej byl ve voze umístěn v kanystrech a manipulace s nimi není vždy možná k maximálnímu možnému naplnění. Kanystry totiž mají pevný tvar a objem a není možné je libovolně kombinovat. Dále poukázal na případ ze dne 18. 5. 2013, kdy došlo zničehonic k odběru více než trojnásobného množství oleje. Žalovaný v tomto případě uzavřel, že nevylučuje ani možnost dopravy topného oleje jiným dopravním prostředkem. Tím sám kardinálně zpochybnil údajnou věrohodnost a pravdivost výpovědi svědka T., který naopak vždy uváděl, že použití jiného vozidla vylučuje.
12. Žalobce poukázal na to, že žalovaný při vážení důkazů bezezbytku vytěžil každou indicii směřující k tomu, že žalobce byl plátcem daně, a tyto všechny včetně výpovědi svědka T. považoval za nepochybnitelné a pravdivé. Naopak bezezbytku nepřikládal váhu či zpochybňoval každý důkaz a svědeckou výpověď svědčící žalobci, a to i v rámci výslechu jedné osoby. Pokud snad žalovaný pochyboval o věrohodnosti výpovědi svědků, není podle žalobce sám oprávněn hodnotit jejich věrohodnost, neboť k tomu není odborně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nadán, a měl by si tedy nechat vypracovat znalecké posudky na věrohodnost údajně nepravdu vypovídajících svědků. Žalovaný při hodnocení svědecké výpovědi absolutně pominul převahu svědeckých výpovědí vypovídajících pro žalobce, a to minimálně v poměru 4:1. Konstatoval přitom, že je pravděpodobnější, že křivě přísahali a před žalovaným lhali čtyři nezávisle slyšení a poučení svědkové, namísto aby připustil soudem již konstatovanou účelovou a kalkulovanou lživost výpovědi svědka T.

13. Žalobce uzavřel, že ačkoli popírá, že by v tvrzeném období a rozsahu realizoval nákupy topného oleje, v celém daňovém řízení absentuje jakékoliv tvrzení a dokazování tvrzení, že by snad veškeré topné oleje byly dovezeny na území České republiky a použity jinak, než jak žalobce tvrdí. Celní úřad a žalovaný si vždy vystačili toliko s tvrzením, že spotřebovávání oleje pro výrobu tepla nelze akceptovat.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. Ve svém vyjádření odkázal na spisový materiál a odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žaloba obsahuje identické žalobní námitky, které žalobce uplatnil v podaných odvoláních a ke kterým se žalovaný podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí.
15. K údajné nesrovnalosti na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že na straně 3 je popsán skutkový stav předcházející odvolacímu řízení. K existenci topného zařízení se žalovaný vyjádřil na stranách 6 a 7. Na straně 14 pak poukázal na to, že ani případná existence topného zařízení nemůže rozptýlit jeho závěr o účelu nákupu topného oleje, a to s ohledem na roční období nákupu oleje, tj. zejména letní období, a zjištěné enormní množství 12 217 l. Nelze tak akceptovat výpověď žalobce, že topné oleje byly používány pouze pro výrobu tepla.
16. Žalovaný uvedl, že na stranách 16 až 18 poukázal na nesprávné úvahy Okresního soudu v Mostě. V odvolacím řízení navíc byly získány další důkazy, a to výpovědi svědků potvrzující názor žalovaného, že žalobce topné oleje v Německu nakupoval a na daňové území České republiky dovážel. Upozornil též, že první rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 25. 1. 2016, č. j. 42 T 22/2015-309, byl odvolacím soudem zrušen a druhý rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 42 T 22/2015-367, byl ze strany státní zástupkyně napaden odvoláním a bude přezkoumáván v odvolacím řízení vedeném krajským soudem pod sp. zn. 5 To 459/2017. O vině či nevině žalobce v trestním řízení tudíž nebylo pravomocně rozhodnuto.
17. Ke zdravotnímu stavu žalobce se žalovaný vyjádřil na straně 15 napadeného rozhodnutí. Z výpovědi svědkyně V. a svědka T. dále vyplynulo, že několikrát mu s nakládáním zakoupeného topného oleje pomáhala třetí osoba, resp. jeho syn.
18. K otázce objemu zavazadlového prostoru vozidla žalobce se žalovaný vyjádřil na stranách 4 až 5 a 12 až 13 napadeného rozhodnutí. Hypotéza o uložení až 19 kanystrů o objemu 30 litrů je založena na racionální a logické úvaze podpořené veřejně dostupnými údaji o vozidle a vizuálním posouzení fotodokumentace objemového prostoru vozidla vůči rozměru plastových kanystrů. Žalovaný nemá k dispozici obdobný typ vozidla a potřebný počet kanystrů, stejně jako zainteresované orgány činné v trestním řízení, a reálnou zkoušku tak nelze provést. Jediným způsobem, jak vyvrátit námitku odvolatele, tj. že do

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vozidla se vejde max. 8 kanystrů, je porovnání informací o objemu zavazadlového prostoru a rozměrech kanystrů s využitím získané fotodokumentace. Je sice pravda, že při kontrole vozidla dne 22. 1. 2014 nebyla sedadla spolujezdců sklopena, nebylo tomu ovšem proto, že bylo dopravováno „pouze“ pět kanystrů, z toho čtyři v nákladovém prostoru a jeden mezi předním sedadlem a zadními sedadly pro spolujezdce. Toto zjištění ovšem podle žalovaného nevylučuje možnost sklopení sedaček a zajištění téměř trojnásobného zvětšení přepravního prostoru.

19. K námitce nemožnosti přepravy 1 225 litrů topného oleje dne 18. 5. 2013 se žalovaný vyjádřil na straně 13 napadeného rozhodnutí. Doplnil, že se jednalo o první a jediný ze všech 31 případů, a lze tedy podle něj reálně uvažovat o tom, že žalobce si zkrátka při prvním nákupu chtěl ověřit, zda cenově výhodnější topný olej pořídit v zahraničí lze a v dalších případech s ohledem na malou vzdálenost mezi místem prodeje a svým bydlištěm využil snazší způsob za využití kanystrů umístěných v zavazadlovém prostoru svého vozidla. Žalovaný není povinen šetřit, za jakých okolností k dopravě předmětného množství topného oleje došlo, popsal ovšem, že doprava takového množství byla realizovatelná a v možnostech žalobce a ve světle ostatních důkazů i realizovaná byla, ať už prostřednictvím osobního vozidla Volkswagen Sharan nebo jiným dopravním prostředkem. Žalobce žádným důkazem nepřesvědčil žalovaného, že tak učinit nemohl.
20. K posouzení hodnověrnosti svědka T. žalovaný odkázal na strany 15 až 16 napadeného rozhodnutí, kde se neztotožnil s posouzením soudu dle rozsudku č. j. 42 T 22/2015-367.
21. K prodejním dokladům se žalovaný vyjádřil na stranách 5 až 6, 9 a 16 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že se k namítané porušené posloupnosti při vydávání prodejních dokladů (faktur) původně vyjádřil tak, že mohlo selháním lidského faktoru dojít k odebrání tiskopisu prodejního dokladu z jiné (spodní) části trhacího bloku, uzavřel ovšem, že tato skutečnost nemá pro posouzení hodnověrnosti vydaných dokladů relevantní význam. Žalobce v žalobě poukázal na údaje vypisované prodejcem ručně na doklady Quittung, konkrétně č. 35/2014 ze dne 22. 1. 2014, a namítl, že doklady Rechnung nejsou vypisovány z trhacího bloku. K tomu žalovaný uvedl, že přestože mohly být na doklady Quittung vypisovány prodejcem údaje ručně, nebyl tento typ dokladu, s výjimkou zmíněného, získán a posuzován jako důkazní prostředek. Naopak důkazními prostředky jsou faktury (Rechnung) vydané prodávajícím. Bližším zkoumáním předmětných faktur bylo dodatečně zjištěno, že číselný údaj značící pořadové číslo vydané faktury je uveden formou razítka a faktura ze dne 11. 10. 2013, nalezená při kontrole vozidla žalobce ovšem žádné pořadové číslo neobsahuje. Z toho lze dovodit, že pořadové číslo faktury bylo na doklad prodejcem či pověřenou osobou (např. účetní) doplněno dodatečně, s ohledem na klesající tendenci, v rámci účetní závěrky či na konci roku. Nabízí se situace, kdy faktury byly číslovány sestupně, tj. faktura vydaná dne 31. 12. 2013 byla označena pořadovým číslem 000001, další číslem 000002 atd. a poslední faktura vydaná dne 1. 1. 2013 pořadovým číslem 000xxx (cca 000450). Počátkem měsíce října a srpna došlo k chybnému číslování, nikoliv od konce měsíce, nýbrž od začátku měsíce, než si osoba toto pochybení uvědomila a vrátila se k původnímu systému. Je tedy evidentní, že údaj o pořadovém čísle je údajem evidenčním (doplněným dodatečně) a nelze z něj dovozovat chronologii při vydávání prodejních dokladů. Žalobní námitka je tak podle žalovaného neopodstatněná.
22. Předloženou lékařskou zprávou a obsahem výpovědi svědka T. Š. se žalovaný zabýval na stranách 9 až 10, 15 a 16 napadeného rozhodnutí. Ani lékařská zpráva, ani výpověď svědka

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle žalovaného neprokazují, že se žalobce v lázních dne 18. 5. 2013 zdržoval a nemohl nákup topného oleje realizovat. Ohledně výpovědi dalších svědků žalovaný odkázal na strany 10 až 12 napadeného rozhodnutí.

23. Žalovaný nesouhlasí s tím, že jediným způsobem, jak zjistit reálné množství kanystrů, které se vejde do osobního vozidla Volkswagen Sharan, by byl reálný pokus. Dospěl k závěru, že vyšetřovací pokus není zapotřebí, a to zvláště pak za okolností, kdy obdobným typem vozidla a potřebnými kanystry nedisponuje, a že počet kanystrů, které je možné do vozidla uložit, lze kvalifikovaně stanovit na základě získaných informací. Jak bylo popsáno na stranách 12 a 13 napadeného rozhodnutí, do nákladového prostoru vozidla by se po sklopení, resp. demontování zadních sedadel vešlo až 19 kanystrů o objemu 30 l za předpokladu, že by kanystry byly uloženy na sobě ve dvou řadách (srov. fotodokumentace ze dne 22. 1. 2014). Pro porovnání lze doplnit, že objem zavazadlového prostoru po sklopení činí 2610 litrů, přičemž objem 19 kanystrů o objemu 30 litrů činí celkem 570 litrů. Lze tedy konstatovat, že zavazadlový prostor by byl využit ani ne z jedné čtvrtiny. Množství kanystrů, které je možné do prostoru vzniklého po vyjmutí zadních sedadel uložit, lze dovodit též z údajů o vnitřních rozměrech vzniklého prostoru, dostupných na www.autoperiskop.cz, kdy scan stránky je založen ve spisu, a běžně na internetu dostupné informace o standardních rozměrech 30 l kanystru. Dle nákresu provedeného žalovaným by bylo možno do prostoru vozidla uložit až 32 těchto kanystrů (960 litrů), kdy navíc bylo vycházeno z šířky 115 cm úložné plochy namísto maximální šíře 145 cm, neboť nebylo zjištěno, jak dlouhé je zúžení mezi podběhy. Úvahu Okresního soudu v Mostě o uložení maximálně sedmi předmětných kanystrů popsanou v rozsudku č. j. 42 T 22/2015-309, o níž se žalobce opírá, žalovaný tedy označil za zcela mimo realitu.
24. Námitka žalobce o převaze výpovědí svědčících ve prospěch žalobce se podle žalovaného nezakládá na pravdě. Jako věrohodné jím byly posouzeny výpovědi svědků Š. a V. Jako nevěrohodné jím byly posouzeny výpovědi svědků P. a M. O., a to pro proklamované alibi na týž den oběma svědky, a svědků V. a S. z důvodů blíže popsaných v napadeném rozhodnutí. Na svém hodnocení svědeckých výpovědí žalovaný trval.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného k žalobě

25. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného k žalobě zopakoval své argumenty uvedené v žalobě. Dále uvedl, že není sporu o tom, že v garáži žalobce bylo umístěno topné zařízení, ve kterém si přitápěl topným olejem. Tuto skutečnost ostatně potvrdili svědci, nejen svědkyně V. Pokud žalovaný uvedl, že se svědkyně k samotnému topnému zařízení nevyjádřila, resp. že neuvedla jeho popis, využívání apod., žalobce namítá, že pokud byly tyto skutečnosti pro daňové řízení podstatné, měl je od svědkyně aktivně zjišťovat žalovaný. Nadto je třeba pochopit, že není možné předpokládat znalost družky žalobce o přesném popisu využívání topného zařízení. Pokud jde o dodatečná tvrzení žalovaného o ročním období nebo případné spotřebě oleje, žalobce je nucen se proti těmto ohradit, protože odvoz „enormního množství“ od samého počátku popírá. Pokud závěrem žalovaný poukazuje na fakt, že vzhledem k jeho zdravotnímu stavu žalobci pomáhala s nakládkou a vykládkou oleje třetí osoba, pak podle žalobce zůstává otázkou, proč je tvrzeno, že dovezl více topného oleje než takové množství, se kterým mu třetí osoba skutečně pomáhala.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. Žalobce kategoricky odmítl celý odstavec, ve kterém se žalovaný vyjadřuje ke správnosti a pravosti dokladů. V tomto odstavci je podle žalobce uveden bezpočet nijak nepodložených úvah. Žalovaný tvrdí, že něco „bylo dodatečně zjištěno...“, avšak žalovaný (pozn. soudu – myšlen zřejmě žalobce) nenachází oporu pro jakékoli dodatečné zjišťování. Žalovaný musel mít všechna relevantní fakta zjištěna ještě dříve, než v daňovém řízení rozhodl. Dodatečně zjišťovat a pokoušet se ospravedlnit nepodložené rozhodnutí není dle žalobce možné. Rovněž pak žalobce nesouhlasí se spekulacemi o jakémsi dodatečném razítkování dokladů, odůvodnění zpětného číslování, pochybení číslovací osoby a její následné katarzi a návratu k původnímu číslování. K těmto domněnkám nevede žádný hodnověrný důkaz, jako např. výslech oné třetí osoby stran její práce a možnosti pochybení, prostudování předchozího účetního roku svědka apod. Žalovaným jsou zde předkládány řetězce domněnek a fabulací, které mají vést k usvědčení žalobce z dovozu topných olejů. Zcela logicky je podle žalobce třeba dojít závěru, že pokud je účetnictví svědka nepřehledné a podezřelé, bude to pravděpodobně tím, že není zcela transparentní, neboť logika velí vycházet z toho, že pokud pro nějaký jev existuje vícero vysvětlení, je lépe upřednostňovat to nejméně komplikované.
27. Z žádné výpovědi svědka Š. podle žalobce neplyne, že by se snad žalobce některou z nocí nezdržoval na pokoji. Stejně tak výpovědi svědků hovoří o tom, že na návštěvy jezdila rodina za žalobcem do lázní, nikoli naopak. Žalovaný však podle žalobce potřeboval vytvořit teoretický důvod přítomnosti žalobce na dvou místech současně, a tak tedy tvrdí, že by snad žalobce svému kolegovi na pokoji v lázních zatajil schovaný osobní automobil, případně, že se do místa bydliště vydal hromadnou dopravou či stopem, a to vše ve chvíli, kdy byl léčen pro závažnou degenerativní poruchu páteře.
28. Žalobce uvedl, že trestní soud přijal jako důkaz výpověď svědka V., který se jako odborník vyjádřil k možnostem osobního vozu žalobce. Žalovaný se s tímto svědkem vypořádal tak, že jej nepřijal a jiným úhlem pohledu došel k závěru, že vyšetřovací pokus není zapotřebí. Pokud je však vyšetřovací pokus vyžadován trestní soudem k prokázání dovozu topného oleje, žalobce je toho názoru, že jej v daňovém řízení nelze obejít.
29. Závěrečným dokladem k fiktivnosti celého postupu žalovaného je podle žalobce tvrzení, že „žalobce žádným důkazem nepřesvědčil žalovaného, že by topné oleje nedovezl, resp. že tak učinit nemohl“. Žalobce nepopírá, že v některých případech a za určitých okolností by dovozy topného oleje učinit mohl, ale po celou dobu tvrdí a prokazuje, že tak neučinil. Daňově stíhán podle svých slov je na základě tvrzení nedůvěryhodného pochybného prodejce topného oleje ze zahraničí, který se pokouší odvrátit pozornost od svého podivuhodného vedení účetnictví.

Jednání soudu

30. Při jednání soudu konaném dne 26. 5. 2021 zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na znění žaloby ve znění repliky a navrhl, aby jí soud vyhověl. Poukázal na závažné chyby v účetnictví svědka T., a to zejména na nesprávnosti v číslování jednotlivých daňových dokladů, kdy nejstarší doklady začínaly nejvyšším číslem a následně se číslování snížilo k novějším dokladům. Svědek T. podle něj nevedl dostatečnou dokumentaci o prodeji minerálních olejů a doplňoval ji až dodatečně. Nemožnost provedení nákupu dle žalobce prokázala výpověď řady svědků a znalecký posudek o nemožnosti provedení nákupu topných olejů tak, jak jej popisoval žalovaný. Na argumenty žalobce a jeho tvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

reagovaly správní orgány pouze spekulacemi. Skutečně nakoupený minerální olej žalobce následně řádně zdanil a daň zaplatil.

31. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě s tím, že nadále navrhoval zamítnutí žaloby. Podle něj byl v rámci správního řízení shledán dostatek důkazních prostředků, které dokazovaly, že žalobce v 31 případech nakoupil minerální olej v zahraničí, dopravil jej do České republiky a nezdanil jej. Poukázal rovněž na skutečnost, že v rámci kontrolního zjištění ze dne 22. 1. 2014 bylo ve vozidle žalobce nalezeno 150 l minerálního oleje a doklad označený jako „Rechnung“ od prodejce T. Tento doklad byl totožný s 31 doklady předloženými samotným prodejcem. Lišil se pouze tím, že na něm nebylo razítkem doplněno číslo. Žalovaný trval na tom, že doklady prodejce byly vystaveny právě při prodeji minerálního oleje žalobci. Ve vztahu k číslování dokladů uvedl, že nesrovnalosti v číslování nejsou dle názoru žalovaného zásadní závadou, která by znevěrohodňovala tyto doklady. Výpověď svědka T. žalovaný vyhodnotil jako věrohodnou a nezaujatou, přičemž tato výpověď odpovídala ostatním zjištěním v rámci správního řízení. Ostatní svědci byli dle žalovaného spřízněni se žalobcem a často jejich výpovědi nemohly vyloučit možnost provedení nákupu minerálních olejů žalobcem. Ve vztahu ke kapacitě osobního vozu žalobce pro převoz minerálních olejů konstatoval, že v rámci daňového řízení bylo zjištěno, že předmětným vozem by bylo možno převézt až 540 l minerálních olejů v kanystrech. V jednom případě, kdy dle daňových dokladů bylo nakoupeno větší množství, mohl dle žalovaného žalobce využít k převozu zboží přívěsný vozík, což připustil i svědek T.
32. V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. soud z vlastní iniciativy provedl dokazování usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 1. 2018, č. j. 5 To 459/2017-390, kterým byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 28. 6. 2017, č. j. 42 T 22/2015-367.
33. V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. soud na návrh žalobce provedl důkaz přípisem veřejného ochránce práv ze dne 16. 3. 2021, č. j. KVOP-10568/2021.

Posouzení věci soudem

34. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
35. Na tomto místě soud předeseílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni rozhodování žalovaného, po prostudování obsahu předloženého spisu a proběhlém jednání a dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
36. Z předloženého spisu soud zjistil, že při náhodné kontrole prováděné příslušníky celního úřadu byl dne 22. 1. 2014 v čase cca 16:35 hod. v katastrálním území obce Mníšek

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v blízkosti státní hranice spatřen osobní automobil Volkswagen Sharan, barva: šedá metalíza, reg. značky „X“. Toto vozidlo jedoucí z Německa bylo následně zastaveno a kontrolováno, přičemž řidičem vozidla a jeho vlastníkem byl žalobce a jiná osoba se ve vozidle nenacházela. V zavazadlovém prostoru byly nalezeny čtyři modré plastové kanystry o objemu 30 l, další modrý plastový kanystř téhož objemu se nacházel za sedadlem spolujezdce. V kanystřech byla přepravována kapalina; z odebraného vzorku bylo později zjištěno, že šlo o minerální olej. Žalobce prohlásil, že přepravované kapaliny jsou jeho. Na výzvu k prokázání zdanění vybraných výrobků nebo prokázání oprávněného nabytí vybraných výrobků osvobozených od daně žalobce předložil doklad označený jako Quittung Nr. 35/2014 vystavený 22. 1. 2014 na celkové množství 150 l látky (tedy na přepravované množství) označené jako „Heizöl“, který byl vydán společností Herbert Thiele, Inh. K. T., Fuhrbetrieb/Heizöl/Diesel, Seiffener Strasse 4, 09548 Deutscheinsiedel (dále jen „společnost Thiele“). Následně byla provedena kontrola celého vozidla, v jehož kabině v přihrádce dveří řidiče byly nalezeny další doklady vydané společností Thiele, a to doklad označený jako Quittung Nr. 26/14 vystavený dne 16. 1. 2014 opět na 150 l látky označené jako „Heizöl“ a doklad označený jako Rechnung vystavený pro zákazníka označeného jako „Onoud, Horny Ves, Litvinov/CZ“ dne 11. 10. 2013 na 466 l látky označené jako „Heizöl“. Protokol o tomto místním šetření, jehož přílohou byla i fotodokumentace uvedených dokladů a uložených kanystrů ve vozidle, žalobce podepsal.

37. Na základě výslovné žádosti žalobce bylo celním úřadem dne 4. 3. 2014 provedeno šetření ohledně umístění topného zařízení (kamen). To se nacházelo v bydlíšti žalobce, v místnosti označené žalobcem jako garáž. Správním orgánem o tom byl učiněn záznam včetně fotodokumentace.
38. Na základě žádosti o právní pomoc byl Celním vyšetřovacím úřadem Drážďany dne 21. 10. 2014 proveden výslech svědka K. T., jehož se zúčastnil i žalobce. Svědek T. při výslechu poznal žalobce a popsal, že odběr minerálního oleje probíhal tak, že v objektu své firmy přečerpal minerální olej do 30l kanystrů, které se naložily do automobilu Volkswagen Sharan stříbrné barvy s českou SPZ, kterým žalobce přijel. Doklady o prodeji vyplňoval svědek, doklady ze strany zákazníka předkládány nebyly, adresa byla uváděna podle dobrovolných údajů kupujícího. Žalobce prováděl odběry vždy osobně. Žalobce k výsledku nic nenamítal ani se svědka na nic nedotazoval; protokol odmítl podepsat.
39. Policie České republiky následně na žádost poskytla celnímu úřadu protokol o tomto výslechu stejně jako kopie 31 dokladů o prodeji vydaných výrobků vystavených společností Thiele v období 18. 5. 2013 do 25. 10. 2013, které zněly na jméno kupujících J. O. či O., „X“. Šlo o doklady Rechnung č. 000275, 18. 5. 2013, 1 225 litrů, Rechnung č. 000262, 1. 6. 2013, 361 litrů, Rechnung č. 000259, 4. 6. 2013, 257 litrů, Rechnung č. 000255, 10. 6. 2013, 295 litrů, Rechnung č. 000249, 17. 6. 2013, 395 litrů, Rechnung č. 000247, 19. 6. 2013, 420 litrů, Rechnung č. 000245, 20. 6. 2013, 260 litrů, Rechnung č. 000242, 24. 6. 2013, 301 litrů, Rechnung č. 000238, 1. 7. 2013, 350 litrů, Rechnung č. 000236, 3. 7. 2013, 331 litrů, Rechnung č. 000231, 10. 7. 2013, 330 litrů, Rechnung č. 000218, 24. 7. 2013, 290 litrů, Rechnung č. 000212, 30. 7. 2013, 360 litrů, Rechnung č. 000210, 31. 7. 2013, 320 litrů, Rechnung č. 000188, 6. 8. 2013, 270 litrů, Rechnung č. 000181, 15. 8. 2013, 320 litrů, Rechnung č. 000203, 20. 8. 2013, 200 litrů, Rechnung č. 000199, 22. 8. 2013, 400 litrů, Rechnung č. 000198, 26. 8. 2013, 360 litrů, Rechnung č. 000197, 26. 8. 2013, 310 litrů, Rechnung č. 000196, 27. 8. 2013, 360 litrů, Rechnung č. 000195, 27. 8. 2013, 380 litrů, Rechnung č. 000175, 4. 9. 2013, 360 litrů, Rechnung č. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

000158, 17. 9. 2013, 310 litrů, Rechnung č. 000146, 27. 9. 2013, 480 litrů, Rechnung č. 000144, 30. 9. 2013, 520 litrů, Rechnung č. 000109, 5. 10. 2013, 490 litrů, Rechnung č. 000114, 11. 10. 2013, 466 litrů, Rechnung č. 000138, 21. 10. 2013, 510 litrů, Rechnung č. 000135, 23. 10. 2013, 540 litrů, a Rechnung č. 000130, 25. 10. 2013, 446 litrů (dále jen „doklady o prodeji“).

40. Žalobce při ústním jednání dne 20. 1. 2015 uvedl, že žádné vybrané výrobky dovozené v období 18. 5. 2013 do 22. 1. 2014 již nemá, neboť je všechny použil pouze k vytápění topným zařízením v garáži. Značku, typ či parametry tělesa nevěděl, šlo o starší zařízení, dokumentaci k němu neměl. Na otázku, v jakém období toto množství protopil a jak často vytápěl, uvedl, že topení používal dle potřeby. K výsledku svědka T. uvedl, že jednání nerozuměl, protože neumí německy, a proto ani nemohl nic namítat. Po přečtení překladu výsledku svědka uvedl, že s jeho výpovědí nesouhlasí. Svědek T. podle něj nemá evidenci o prodeji minerálních olejů v pořádku a olej prodává komukoli i bez dokladu například totožnosti. K předloženým dokladům o prodeji uvedl, že v uvedeném období některé nákupy realizoval, celkové množství minerálních olejů však nemůže souhlasit s množstvím, které skutečně nakoupil. Není podle něj možné naložit a převážet najednou v osobním automobilu Volkswagen Sharan 1 225 l uvedených na dokladu č. 000275 ze dne 18. 5. 2013. Nesouhlasí ani celkový počet nákupů podle data uskutečnění, což u některých dat může prokázat. Uvedl, že ani jeden z předložených dokladů není jeho. Jméno na některých z nich nesouhlasí s jeho jménem – kdyby při nákupu převzal doklad se zkomoleným „O.“, jistě by jej nechal opravit na J. O. Myslí si též, že údaje o kupujícím a adresa na dokladech byly přepisovány a dopisovány. Připustil, že v uvedeném období mohl dovézt asi 1 000 l topných olejů.
41. Výzvou k podání řádného daňového tvrzení ze dne 19. 3. 2015, č. j. 8916-2/2015-620000-32.2, celní úřad žalobce na základě popsaných poznatků vyzval k podání řádného daňového tvrzení. Žalobce výzvě nevyhověl. Celní úřad následně vydal platební výměry, proti kterým žalobce podal včasné odvolání.
42. V rámci odvolacího řízení byly provedeny výsledky svědků J. V., O. S. (ohledně průběhu dne 20. 8. 2013, který měl strávit společně s žalobcem), M. O. (ohledně průběhu dne 30. 7. 2013, který měl strávit společně s žalobcem), T. Š. (ohledně průběhu lázeňského pobytu v Lázních Jáchymov v roce 2013, který absolvoval společně s žalobcem) a R. P. (ohledně průběhu období od 22. 7. do 4. 8. 2013, které měl strávit společně s žalobcem).
43. Souběžně s daňovým řízením probíhalo řízení trestní, přičemž doklady o jeho průběhu jsou rovněž založeny v předloženém správním spise. Dle záznamu ze dne 18. 3. 2014 celní úřad dne 3. 2. 2014 zahájil na základě vlastního šetření úkony trestního řízení k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl žalobcem spáchán přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle ustanovení § 240 odst. 1 trestního zákoníku tím, že žalobce přepravoval po dobu blíže neustanovenou, nejméně pak ve dnech 18. 5. 2013 až 25. 10. 2013 osobním automobilem zn. Volkswagen Sharan, reg. značky „X“, ze Spolkové republiky Německo do České republiky, přes hraniční přechod Mníšek, okr. Most, ve větším množství vybrané výrobky, konkrétně pak minerální olej načervenalé barvy s označením Heizöl, když ze strany žalobce nebylo hodnověrně prokázáno, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné nebo nebyl prokázán způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně v souladu s § 5 a 6 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o spotřebních daních“), čímž došlo ke krácení spotřební daně. Dne 18. 3. 2014 byla věc předána útvaru Policie České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s návrhem na zahájení trestního stíhání podezřelé osoby žalobce pro popsany přečin, neboť v období od 18. 5. 2013 do 22. 1. 2014, kdy se celkem jednalo o 32 případů, dovezl popisovaným způsobem ze Spolkové republiky Německo do České republiky vybrané výrobky v celkovém objemu 12 367 litrů (minerální olej – těžký plynový olej), čímž mělo dojít ke zkrácení spotřební daně v celkové výši 135 452 Kč.

44. Věc byla po podání obžaloby řešena Okresním soudem v Mostě, který rozsudkem ze dne 25. 1. 2016, č. j. 42 T 22/2015-309, žalobce zprostil obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byl žalobce stíhán. Tento rozsudek byl usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 9. 2016, č. j. 5To 159/2016-332, zrušen a věc byla vrácena okresnímu soudu. Ten rozsudkem ze dne 28. 6. 2017, č. j. 42 T 22/2015-367, žalobce opět zprostil obžaloby, tentokrát proto, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Tento rozsudek v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného nenabyl právní moci, neboť proti němu podala odvolání státní zástupkyně.
45. V projednávané věci je mezi účastníky sporné, zda žalobce v období května až října 2013 uskutečnil ve Spolkové republice Německo u společnosti Thiele nákup minerálního oleje v množství dle 31 dokladů o prodeji, které měl následně přepravit do České republiky.
46. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních plátcem je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo **dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu**, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.
47. Podle § 4 odst. 5 písm. a) zákona o spotřebních daních se pro účely odstavce 1 písm. f) za množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu považuje množství, které nepřesahuje u minerálních olejů, s výjimkou zkapalněných ropných plynů dopravovaných v tlakových nádobách o hmotnosti náplně do 40 kg včetně, množství dopravované v běžných nádržích (§ 63 odst. 2) zvýšené o 20 l.
48. Podle § 32 odst. 1 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2014 vybrané výrobky, které byly uvedeny do volného daňového oběhu v jiném členském státě a které fyzické osoby nabyly v tomto členském státě pro osobní spotřebu a jsou jimi dopravované na daňové území České republiky, jsou osvobozeny od daně. Pro tyto výrobky se nevyžaduje zvláštní povolení podle § 13.
49. Podle § 32 odst. 2 zákona o spotřebních daních při posouzení, zda vybrané výrobky jsou určeny pro podnikání nebo pro osobní spotřebu, správce daně vezme v úvahu zejména
 - a) skutečnost, zda fyzická osoba je podnikatelem a z jakých důvodů vybrané výrobky nabyla,
 - b) místo, kde se vybrané výrobky nacházejí, nebo způsob dopravy,
 - c) doklady k vybraným výrobkům,
 - d) množství a povahu vybraných výrobků.
50. Podle § 32 odst. 4 zákona o spotřebních daních se za množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu pro účely tohoto ustanovení považuje množství uvedené v § 4 odst. 5.
51. Podle § 32 odst. 5 zákona o spotřebních daních správce daně může rozhodnout o tom, že za vybrané výrobky určené pro osobní spotřebu lze považovat i větší množství, než je uvedené v odstavci 4, pokud to vyplývá z posouzení skutečností uvedených v odstavci 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

52. Podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2015, č. j. 6 Afs 73/2014-86, publ. pod č. 3264/2015 Sb. NSS, „*ustanovení § 4 odst. 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, se týká pouze takových vybraných výrobků, které se používají jako pohonné hmoty motorových dopravních prostředků nebo jako zdroj energie pro dopravované pracovní stroje či pro klimatizační, chladírenská a jiná podobná zařízení instalovaná na nich či jimi přepravovaná. Jeho účelem je jasně vymezit, jaké nejvyšší množství vybraných výrobků se v těchto specifických případech, tedy při jejich užívání jako pohonných hmot či zdroje energie pro přepravovaná doprovodná zařízení, považuje za množství pro osobní spotřebu. Pravidlo je to ve své podstatě jednoduché a logické - plná standardní nádrž plus dvacet litrů navíc (například v kanystru).*

U jiných vybraných výrobků, zejména minerálních olejů užívaných k vytápění stacionárních objektů (typicky topná nafta), český zákonodárce žádné takovéto pomocné pravidlo jako u pohonných hmot pro motorové dopravní prostředky a zdrojů energie doprovodných zařízení nestanovil, třebaže tak podle čl. 32 odst. 4 směrnice Rady 2008/118/ES o obecné úpravě spotřebních daní byl oprávněn učinit.“

53. Posoudit, zda jde o minerální olej pro osobní potřebu, je podle Nejvyššího správního soudu třeba s ohledem na všechna kritéria stanovená v § 32 odst. 2 [mezi nimiž je ostatně zmíněn i způsob dopravy, nicméně jako samostatný neurčitý pojem pod písm. b)] a případně přihlédnout i k § 32 odst. 5 zákona o spotřebních daních.
54. Podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká také dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeje plátcí uvedenými v § 4 odst. 1 písm. f) nebo dnem zjištění, že plátcé vybrané výrobky po nějakou dobu držel, nebo že je drží, a to tím dnem, který nastal dříve.
55. Podle § 99 odst. 1 daňového řádu, vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.
56. Podle § 99 odst. 2 daňového řádu si správce daně nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek, nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.
57. K výkladu § 99 daňového řádu soud konstatuje, že oním rozhodnutím, kterým by správce daně při svém rozhodování mohl být vázán, by samozřejmě muselo být pouze rozhodnutí pravomocné. Ostatní otázky, o nichž jinak přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně – s výjimkou věcí uvedených v druhém odstavci tohoto ustanovení – posoudit sám.
58. Žalobce přitom velkou část své žalobní argumentace založil na tom, že v posouzení podle něj zásadních skutečností – zejména věrohodnosti předložených dokladů o prodeji a svědka T. – se správci daně rozcházel s posouzením, které učinil Okresní soud v Mostě ve svém zprošťujícím rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 42 T 22/2015-367. Tento rozsudek v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl pravomocný, z provedení dokazování navíc vyplynulo, že později byl zrušen usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 1. 2018, č. j. 5 To 459/2017-390, a tudíž právní moci nikdy ani nenabyl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

59. Na základě uvedených skutečností proto soud konstatuje, že v době vydání napadeného rozhodnutí ani platebních výměrů neexistovalo pravomocné rozhodnutí, kterým by byli správci daně vázáni.
60. Na tomto místě soud považuje za důležité zdůraznit, že předmět a kritéria daňového a trestního řízení jsou zcela jiná, když se jedná o zcela různá, specifická řízení s odlišně pojatým rozložením důkazního břemene a s odlišnými cíli – v případě daňového řízení je ze strany státu cíleno na správné a úplné zjištění, stanovení a splnění daňových povinností a v případě trestního řízení je ze strany státu cíleno na zjištění, zda byla spáchána nějaká trestná činnost (v daném případě hospodářská trestná činnost), kdo ji spáchal a jaká je adekvátní sankce pro osobu pachatele, přičemž cílem trestního řízení je rovněž i upevňování zákonnosti, předcházení a zamezování trestné činnosti, jakož i výchovné působení na občany. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá např. faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Z právě uvedeného je pak zřejmé, že výsledky daňového řízení a trestního řízení ohledně prověřování týchž obchodních transakcí tak nutně nemusejí být shodné. K tomu soud podotýká, že v obdobném duchu se vyjádřil i veřejný ochránce práv v přípisu ze dne 16. 3. 2021, č. j. KVOP-10568/2021, který soud na návrh žalobce provedl jako důkaz.
61. Namístež je připomenout i rozložení důkazního břemene. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.
62. Podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Podle § 93 odst. 1 daňového řádu lze jako důkazních prostředků užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci. Podle § 93 odst. 2 daňového řádu lze za podmínky Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle odstavce 1 jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů. Podle § 93 odst. 3 daňového řádu, je-li podkladem předaným podle odstavce 2 protokol o svědecké výpovědi, správce daně na návrh daňového subjektu provede svědeckou výpověď v rámci daňového řízení o této daňové povinnosti.

63. V dané věci soud považuje za zásadní skutečnost, že během náhodné kontroly vozidla dne 22. 1. 2014 byly přímo ve vozidle žalobce nalezeny kanystry se 150 l látky v dokladu vydaném společností Thiele označené jako „Heizöl“ a další dva doklady na nákup celkem 616 l téže látky, z nichž jeden byl vydán na jméno „O.“. Žalobce při jednání s celním úřadem dne 20. 1. 2015 uvedl, že v rozhodném období mohl dovézt asi do 1 000 l topných olejů, které všechny využil k vytápění. S ohledem na tyto skutečnosti postupoval celní úřad zcela správně a v souladu se zákonem, pokud žalobce vyzval k podání řádného daňového tvrzení. Jelikož žalobce výzvě nevyhověl, museli správci daně ohledně množství topného oleje, které měl žalobce v rozhodném období dovézt do České republiky a toto nezdanit, vycházet zejména z podkladů, které si opatřili. Žalobce měl možnost tyto důkazy zpochybnit, čehož v řízení využil.
64. Posouzením daňové povinnosti žalobce a vztahem mezi daňovým a trestním řízením se soud dále zabývá v následujících odstavcích.
65. V první řadě soud uvádí, že žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že správci daně byli povinni vycházet z posouzení podle něj zásadních skutečností tak, jak je provedl Okresní soud v Mostě ve svém zprošťujícím rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 42 T 22/2015-367. Naopak bylo povinností správců daně na základě jimi provedených důkazů a dalších podkladů učinit vlastní závěr o skutkovém stavu, kdy byli povinni důkazy posoudit jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, a to samozřejmě i z hlediska jejich věrohodnosti. K tomu soud dodává, že správci daně měli k dispozici nejen rozhodnutí trestních soudů i žalobcem předložené protokoly o jednání před nimi a dále tytéž důkazní prostředky jako trestní soudy (zejm. faktury předložené svědkem T.), ale provedli či opatřili i důkazy vlastní. Konkrétně jde o výslechy svědků J. V., O. S., M. O., T. Š. a R. P., kterým nad rámec toho, co vyplývá ze soudních protokolů, žalovaný kladl další, rozvíjející dotazy, a na internetu dostupné informace o vlastnostech vozidla Volkswagen Sharan, konkrétně zejména o dispozicích a objemu jeho zavazadlového prostoru. Naopak z rozhodnutí trestních soudů a protokolů založených ve správním spise nelze podle soudu jednoznačně poznat, zda trestní soudy měly k dispozici též protokoly o místním šetření ze dne 22. 1. 2014. Skutečnosti z něj plynoucí přitom soud považuje v daňovém řízení za jeden ze zásadních podkladů rozhodnutí.
66. K otázce nutnosti provedení vyšetřovacího pokusu soud dále konstatuje, že v usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 9. 2016, č. j. 5To 159/2016-332, kterým byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 25. 1. 2016, č. j. 42 T 22/2015-309, bylo okresnímu soudu mj. vytknuto, že nebyl proveden stěžejní důkaz ve věci, tedy vyšetřovací pokus, kterým by bylo spolehlivě objasněno, kolik 30l kanystrů měl žalobce uložit do vozidla Volkswagen Sharan, rok výroby 2001. Krajský soud se vyjádřil v tom smyslu, že bude třeba, aby soud ve spolupráci s policií zajistil identické vozidlo a ověřil, kolik 30l kanystrů modré barvy zde svědek umístí v případě, že ve vozidle budou zadní sedačky, a kolik se jich do vozidla umístí v případě, že zadní sedačky budou vymontovány.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

67. Toto usnesení bylo v době rozhodování správců daně pravomocné. To však neznamená, že byl správce daně zavázán k tomu provést nastíněný vyšetřovací pokus. Z odůvodnění usnesení trestního soudu totiž nelze dovozovat jakoukoli povinnost pro správce daně. Vyloučeno tak není, aby potřebná zjištění byla učiněna nebo opatřena jiným způsobem. Ostatně i krajský soud ve svém druhém zrušujícím usnesení ze dne 23. 1. 2018, č. j. 5 To 459/2017-390, reaguje na to, že se nepodařilo obstatat věci potřebné k pokusu s tím, že případně je možno využít informací, které jsou běžně dostupné na internetu, a také odborným vyjádřením či znaleckým posudkem zjistit množství kanystrů, které se do vozidla Volkswagen Sharan vejdou.
68. Takovýmto způsobem ještě před vydáním tohoto druhého zrušujícího usnesení krajského soudu uvažoval i žalovaný, který si opatřil veřejně dostupné informace o vlastnostech vozidla Volkswagen Sharan, zejména tedy o dispozicích a objemu jeho zavazadlového prostoru, a kanystrů, a uzavřel, že v tomto vozidle bylo možné převážet i druhé největší množství dokladovaného oleje o objemu 540 l. V případě nákupu 1 225 l oleje žalovaný s ohledem na tažné zařízení vozidla žalobce uvedl, že v úvahu připadala doprava přívěsem nebo jiným dopravním prostředkem. Soud dodává, že to ostatně ve své výpovědi před Okresním soudem v Mostě dne 13. 1. 2016 nevyloučil ani svědek T. stejně jako více nákupů žalobce v jednom dni. K argumentaci žalobce při ústním jednání soudu je třeba dodat, že součástí předložené spisové dokumentace není žádný znalecký posudek, tj. ani ten, který by vypovídal o nemožnosti provedení nákupu topných olejů tak, jak jej popisoval žalovaný. Soud se s ohledem na průběh jednání před trestním soudem domnívá, že pokud k předložení tvrzeného znaleckého posudku došlo, stalo se to až v době po vydání napadeného rozhodnutí.
69. K tomu soud dodává, že nejen z toho, ale už jen ze skutečnosti, že během náhodné kontroly vozidla dne 22. 1. 2014, při které byl přímo ve vozidle žalobce nalezen mj. doklad vydaný společností Thiele a označený jako Rechnung vystavený dne 11. 10. 2013 na 466 l látky označené jako „Heizöl“, vyplývá, že žalobce byl schopen přepravy násobně většího množství minerálního oleje, než sám připouští. Okolnosti, za kterých k tomu došlo, tj. do jakých nádob, jakého objemu či jakým způsobem kanystry, ve kterých olej pravděpodobně převážel, nakládal, vykládal, zda za tímto účelem upravoval sedačky svého vozidla či zda v některých situacích nevyužil např. přívěsu, považuje soud za do jisté míry za podružné, a to s ohledem na povahu daňového řízení, rozložení důkazního břemene a zejména nalezený doklad, jehož další vyhotovení bylo následně nezávisle na tomto zjištění spolu s dalšími předloženo svědkem T. Soud pro úplnost dodává, že vysvětlení žalobce ohledně toho, jak se doklad ze dne 11. 10. 2013 na 466 l látky označené jako „Heizöl“ dostal do jeho držení, které uvedl bezprostředně při uvedené kontrole dne 22. 1. 2014, považuje za krajně nevěrohodné. Žalobce na jednu stranu uvedl, že jde o jeho první přepravu minerálních olejů. Na druhou stranu uvedl, že nalezené doklady včetně tohoto dostal na přelomu roku od německého prodejce, který mu jej „prostě dal“ a žalobce si doklady vzal, protože „na jednom z nich viděl velmi podobné jméno“.
70. Jde-li o žalobcem akcentovanou otázku číslování dokladů o prodeji a dopisování údajů do nich, soud poukazuje zejména na to, že doklad nalezený v automobilu žalobce během náhodné kontroly vozidla dne 22. 1. 2014, vydaný společností Thiele a označený jako Rechnung vystavený dne 11. 10. 2013 na 466 l látky označené jako „Heizöl“, odpovídal jednomu z 31 dokladů o prodeji následně předložených svědkem T. V automobilu žalobce nalezený a svědkem předložený doklad vystavený dne 11. 10. 2013 se lišily pouze v tom, že na předloženém dokladu je v levém dolním rohu (stejným způsobem jako na všech dalších Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dokladech o prodeji předložených svědkem T.) zřejmě prostřednictvím razítka vyznačeno číslo, v tomto případě č. 000114. Rovněž zjevně bylo na předložený doklad oproti dokladu nalezenému ve vozidle žalobce do kolonky označující zákazníka připsáno číslo „X“ za údaj „X“. Údaje o datu, času a objemu odebraných látek jsou na každém dokladu Rechnung uvedeny prostřednictvím textu psaného počítačem, a to bez jakýchkoli viditelných známek zásahu do tohoto textu. Stejně tak je na každém dokladu počítačem uvedený údaj „Zahler-Nr.“ (něm. číslo plátce – pozn. soudu), které je na všech dokladech Rechnung (tj. na předložených svědkem i nalezeném v automobilu žalobce) stejné: 16736. Pod tímto údajem se nachází údaj „Beleg-Nr.“ (něm. číslo dokladu [např. o zaplacení] – pozn. soudu). Toto číslo je na každém dokladu, přičemž v případě nalezeného a svědkem předloženého dokladu vystaveného dne 11. 10. 2013 jde o stejné č. 25735. V případě 31 dokladů předložených svědkem T. pak tato čísla tvoří číselnou řadu začínající č. 24300 a končící č. 25928, přičemž tato řada v průběhu času, jak byly doklady vydávány, vždy stoupá. Ani tyto údaje psané počítačem nejeví jakékoli viditelné známky zásahu do tohoto textu. Z uvedených skutečností přitom lze usuzovat na věrohodnost předložených dokladů o prodeji.

71. Údaji vpisem doplňovanými do předložených dokladů se podrobně zabýval žalovaný na straně 16 napadeného rozhodnutí, kde shrnul, že doklady v první fázi nebyly vyplňovány zcela kompletně, „údaj o kupujícím ‚O.‘ – zkomolené příjmení O., však byl při vystavení dokladů o prodeji uveden vždy. V převážné většině byly uvedeny i údaje o adrese, městě a zemi (zkratka CZ). Do takto volných řádků byl poté údaj ‚X‘ doplněn (v některých dokladech také zůstal řádek nevyplněn). Zpravidla došlo k vyplnění jednoho z chybějících údajů nebo o doplnění čísla popisného ‚X‘. Konkrétně ve třech případech došlo k doplnění údaje o adrese a číslu popisném, třikrát k doplnění města a čísla popisného a v 19ti případech k doplnění čísla popisného.“ Doklady o prodeji tedy vždy obsahovaly kompletní údaje o kupujícím, množství minerálního oleje nebo datu jejich nákupu, do kterých nebylo nijak zasahováno. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že uvedené doplňování údajů za zjištěné skutkové situace (připomeňme, že svědek T. žalobce jednoznačně identifikoval, popřel, že by pod označením zákazníka „O.“ prodával minerální olej někomu jinému a doklad na dané jméno odpovídající dokladu později předloženému byl nalezen u žalobce v automobilu při náhodné kontrole) nijak nesnižuje jejich věrohodnost, kdy pravděpodobně jde o důsledek pozdějšího doplnění úplných údajů o zákazníkovi na dokladech, které však nevzbuzuje pochybnost o uskutečněných transakcích a v dané situaci ani o identitě zákazníka.
72. Jde-li o doklad ze dne 18. 5. 2013, na kterém je v kolonce označující zákazníka uveden údaj „X“ zjevně psaný stejnou osobou jako údaje na ostatních dokladech a zjevně jiným písmem údaj „O. J.“, „X“ a „X“ dopsáno za údajem „X“, k tomu svědek T. dle protokolu o hlavním líčení ze dne 12. 8. 2015 uvedl, že údaje „O. J.“ a „X“ nepsal s tím, že je možné, že to napsal sám žalobce. Žalobce na to reagoval tak, že na počátku nákupů svědkovi napsal svoje jméno na kus papíru, protože mu přesně nerozuměl. Závěr žalovaného, který na základě uvedených skutečností dovodil, že žalobce mohl dopsat své jméno přímo na tento doklad, soud považuje za přiměřeně pravděpodobný. Ani tento doklad tedy podle soudu nevzbuzuje pochybnost o uskutečněné transakci a v dané situaci ani o identitě zákazníka.
73. Jde-li o žalobcem zpochybňované číslování předložených dokladů o prodeji, soud odkazuje především na výše uvedené závěry týkající se údaje „Beleg-Nr.“ (viz odstavec 70 odůvodnění tohoto rozhodnutí). S ohledem na skutečnost, že doklad nalezený v automobilu žalobce během náhodné kontroly vozidla dne 22. 1. 2014, vydaný společností Thiele, označený jako Rechnung a vystavený dne 11. 10. 2013 na 466 l látky označené jako Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„Heizöl“, na rozdíl od dokladu předloženého svědkem T. nebyl – zřejmě prostřednictvím razítka – označen číslem 000114, má soud za to, že předložené doklady byly tímto způsobem označeny až následně. Tato skutečnost s ohledem na závěry týkající se údajů „Beleg-Nr.“ na předložených dokladech i nalezeném dokladu Rechnung nijak nesnižuje věrohodnost hodnocených dokladů o prodeji a nevzbuzuje pochybnost o uskutečněných transakcích a v dané situaci ani o identitě zákazníka. Žalovaný dospěl ke stejnému závěru o nezpochybnění závěru o uskutečněných transakcích a v dané situaci ani o identitě zákazníka, vycházel však přitom z toho, že žalobcem zpochybňované číslování dokladů je důsledkem toho, že svědek T. pochybil při užívání tiskopisů dokladů distribuovaných v trhacích blocích. Vzhledem k tomu, že soud dospěl na základě výše předestřených skutečností k témuž závěru, nesprávné odůvodnění závěru žalovaného nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

74. Žalobci se následně nepodařilo prokázat, že se alespoň některého z nákupů minerálních olejů dle předložených dokladů o prodeji z objektivních důvodů nemohl zúčastnit. V tomto ohledu se soud zcela ztotožňuje s posouzením výpovědí svědků O. S. (ohledně průběhu dne 20. 8. 2013, který měl strávit společně s žalobcem), M. O. (ohledně průběhu dne 30. 7. 2013, který měl strávit společně s žalobcem), T. Š. (ohledně průběhu lázeňského pobytu v Lázních Jáchymov v roce 2013, který absolvoval společně s žalobcem) a R. P. (ohledně průběhu období od 22. 7. do 4. 8. 2013, které měl strávit společně s žalobcem) tak, jak je posoudil žalovaný. Výpovědi svědků P. a M. O. byly nevěrohodné, neboť tito svědkové vypovídali o zcela odlišném a přitom vzájemně neslučitelném trávení času se žalobcem v týž den, tj. 30. 7. 2013. Z výpovědi svědka Š. nelze uzavřít, že by s žalobcem během lázeňského pobytu trávil celé dny a měl dokonalý přehled o jeho aktivitách a pohybu; svědek navíc vypovídal pouze obecně o průběhu lázeňského pobytu, nikoli ve vztahu ke konkrétnímu dni. Výpověď svědka S. pak budila pochybnosti – s ohledem na značný časový odstup – svou velkou mírou podrobnosti a jistoty ohledně dne, času a průběhu údajné narozeninové oslavy dne 20. 8. 2013, kterou neprokázal u důležitější a navíc opakované události jako je datum narození jeho družky. S ohledem na to a rodinný poměr svědka k žalobci je třeba této výpovědi přiznat nižší míru věrohodnosti. Totéž platí i o výpovědi svědkyně V., tehdejší družky žalobce, ke dni 1. 6. 2013, kdy měla vézt žalobce z lázní, o čemž vypověděla velmi podrobně a konkrétně, aniž by podobnou paměť prokázala u obdobné, avšak dokonce nedávnější události jako byl pobyt žalobce v lázních v roce 2014, kdy ani nevěděla, v jakém období v tomto roce žalobce v lázních byl. Rovněž si nebyla schopna vybavit narozeninovou oslavu tvrzenou svědkem S. na den 20. 8. 2013, ačkoli podle svědka S. mělo jít o malou oslavu, na které kromě ní, žalobce a svědka S. měla být už jen matka žalobce. Poukázat lze i na to, že ohledně dne odjezdu žalobce z lázní se svědkyně rozchází s výpovědí svědka Š., který při výslechu dne 8. 8. 2017 uvedl, že s žalobcem odjížděli stejně koncem května. Její výpověď pak nevyloučila možnost nákupu minerálního oleje žalobcem dle předloženého dokladu ze dne 4. 6. 2013. Z výpovědi svědkyně V., tvrzení samotného žalobce i náhodné kontroly vozidla dne 22. 1. 2014 vyplývá, že žalobce nakoupený minerální olej převážel do České republiky. Svědecké výpovědi ohledně průběhu konkrétních dnů tak buď disponovaly menší vypovídací silou, když nebyly s to prokázat, že se žalobce v přesný datum a čas vytištěný počítačem na dokladech o prodeji nacházel jinde, a nákup dle dokladu o prodeji tedy nemohl provést, nebo byly s ohledem na prokázané rozpory i vztah svědků k žalobci správně vyhodnoceny jako nevěrohodné. Pro úplnost soud dodává, že ze skutečnosti, že podle zákona hrozí svědkům za podání nepravdivé svědecké výpovědi trestní stíhání a že o tomto byli poučeni, nelze dovodit, že svědci skutečně vypovídali pravdu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

75. K otázce osobní spotřeby soud uvádí, že v souladu se zněním zákona [§ 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních] byl použití nakoupeného minerálního oleje pro osobní spotřebu povinen prokazovat žalobce. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2015, č. j. 6 Afs 73/2014-86, publ. pod č. 3264/2015 Sb. NSS, nebylo možné v daném případě množství nakoupeného minerálního oleje posuzovat podle § 4 odst. 5 písm. a) zákona o spotřebních daních, ale vycházet bylo třeba z kritérií uvedených v § 32 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že množství žalobcem nakoupeného minerálního oleje v každém jednotlivém případě přesahuje „povolený nadbytek“ o objemu 20 l dle § 4 odst. 5 písm. a) zákona o spotřebních daních nikoli násobně, ale dokonce řádově. U takového enormního množství je třeba s ohledem na četnost provedených nákupů, tvrzení žalobce, že jej používá jako palivo do topného tělesa v garáži, tedy dokonce ani ne v obývaném objektu, i roční období května až října, tedy ve většině případů nejteplejší část roku, přisvědčit závěru žalovaného, podle kterého se žalobci používání nakoupeného minerálního oleje pro vlastní spotřebu prokázat nepodařilo.
76. Soud se z výše uvedených důvodů ztotožnil se závěrem správců daně, podle kterých byl žalobce s ohledem na uskutečněné nákupy minerálního oleje dle dokladů o prodeji a jeho dopravu do České republiky plátcem spotřební daně. Dnem jejich prodeje mu vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, což neučinil. Její vyměření celním úřadem proto bylo provedeno v souladu se zákonem.
77. Soud žalobu vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
78. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. května 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)